

מח:

עין משפט
גור מצוה

במה זומנין פרק רביעי שבת

מסורת הש"ס

א) ושקילן פייב מיי פייס, ב) וני העירין בעין שלל מנין שלל הכובסין ונגד שיהא פייב ככלאם חבור לטומאה וכו'... (א) גלוין הש"ס

הנהרות הב"ח

(ב) נב מקל שעשאו יד:

גלוין הש"ס

ג) ענין רש"י... (א) ענין רש"י... (ב) ענין רש"י...

לעני רש"י

בש"א... (א) ענין רש"י... (ב) ענין רש"י...

רבינו הגנאל

ספני שהוא מחובר בגנל, אבל מטום החבית שזיגה סן החבית עזמה מותר לפתוח בטבת וכו'... (א) ענין רש"י... (ב) ענין רש"י...

ובי מה בין זה למגופת חבית. פי' בקונטרס דמניא לקמן כפרק חבית דף קמז. וס' רש"י אומר מתייה כסיף ומניחה לפני האורחין ואין נראה לר"י דא"כ מאי משני זה חבור זה אינו חבור התם נמי חבור הוא דרש"י שרי להחיו אפילו גוף החבית עם המגופה כדמוכח התם דעבו מיניה מרב ששת מהו למיכרו חביתא כדורטיא כו' אמר לכו לפתחא קא מטיין ואסור ופריך מהא דרש"י רש"י א"כ מאי משני התם ודאי לעין יפה קא מכוין אבל הכא אי לעין יפה קא מכוין לפתחיה מיפתח והא דאסר למיכרו חביתא היינו כגוף החבית דחביתא חבית גופא משמע ועוד דמגופה שרי דתנן כמתני' אין נוקצין מגופה של חבית דכרי רבי יהודה וחכמים מתיירין משמע דשרי רש"י אפי' כגוף החבית דלעין יפה קא מכוין והכי הוא ליה לגנויי כשמתעין הכא לפתחא מכוין התם לעין יפה מכוין ופיר"ט וכי מה בין זה לנקינת מגופת חבית דתנן נפ' חבית גמ' (א) אין נוקצין מגופת חבית דכרי ר' יהודה וחכמים מתיירין וא"ת והתנן לביע' לא מיחייב מטאת כדלמך התם גמ' דכר תורה כל פתח פתחו עשוי להכניס ולהוציא פתח פתח אבל הכא פתח בית האושר עשוי הוא להכניס ולהוציא ואם כן מאי קשוי ליה יש לומר דכרי פריך ליה דמתיינת חטאת נפוחת בית האושר משום דעשוי להכניס ולהוציא א"כ נמי גבי מגופה אם עשוי להכניס ולהוציא היה חייב חטאת הלכך היתה נמי שאינו עשוי אלא להוציא היה לאסור מדרבנן ומשני זה חבור זה אינו חבור שהמגופה אינה מן החבית ואפילו אם היה עשוי נקב כשנמגופה להכניס ולהוציא לא היה חייב חטאת לכן שרו רבנן:

מה בין זה למגופת חבית א"ל רבא זה חבור וזה אינו חבור רמי ליה ר' ירמיה לרבי זירא ו'תנן ושלל של כובסין ושלשלת של מפתחו' והבגד שהוא תפור בכלאים חבור לטומאה עד שיתחיל להחיר אלמא שלא בשעת מלאכה נמי חבור ורמינהו ימקל בשעת יד לקורדום חבור לטומאה בשעת מלאכה בשעת מלאכה אין שלא בשעת מלאכה לא א"ל התם שלא בשעת מלאכה אדם עשוי לזורקו לבין העצים הכא שלא בשעת מלאכה נמי ניהא ליה דאי מיטנפו הדר מחוור להו בסורא מתנו לה להא שמעתא משמיה דרב הסדא כפומבריתא מתנו משמיה דרב כהנא ואמרו לה משמיה דרבא מאן תנא הא מלתא דאמור רבנן כל המחובר לו הרי הוא כמותו א"ר יהודה אמר רב ר"מ היא דתנן בית הפך ובית התכלין ובית הגר שבכירה מטמאין במגע ואין מטמאין באויר דבירי ר' מאיר ור"ש מוהר בשלמא לר"ש קסבר לאו כבירה דמו אלא לר' מאיר אי כבירה דמו אפילו באויר נמי ליטמו אי לאו כבירה דמו אפילו במגע נמי לא ליטמו לעולם לאו כבירה דמו ורבנן הוא דגזרו בהו אי גזרו בהו אפילו באויר נמי ליטמו עבדו בהו רבנן היכא כי היכי דלא אתי למשרף עליה תרומה וקדשים יתנו רבנן ימספורת של פרוקים ואיזמול של רהיטני חבור לטומאה ואין חבור להואה מה נפשך אי חבור הוא אפילו להואה נמי אי לאו חבור הוא אפילו לטומאה נמי לא אמר רבא דבר תורה בשעת מלאכה חבור בין לטומאה בין להואה ושלא בשעת מלאכה חבור חבור לא לטומאה ולא להואה וגזרו

הואה דתנן כמתני' אין נוקצין מגופה של חבית דכרי ר' יהודה וחכמים מתיירין משמע דשרי רש"י אפי' כגוף החבית דלעין יפה קא מכוין והכי הוא ליה לגנויי כשמתעין הכא לפתחא מכוין התם לעין יפה מכוין ופיר"ט וכי מה בין זה לנקינת מגופת חבית דתנן נפ' חבית גמ' (א) אין נוקצין מגופת חבית דכרי ר' יהודה וחכמים מתיירין וא"ת והתנן לביע' לא מיחייב מטאת כדלמך התם גמ' דכר תורה כל פתח פתחו עשוי להכניס ולהוציא פתח פתח אבל הכא פתח בית האושר עשוי הוא להכניס ולהוציא ואם כן מאי קשוי ליה יש לומר דכרי פריך ליה דמתיינת חטאת נפוחת בית האושר משום דעשוי להכניס ולהוציא א"כ נמי גבי מגופה אם עשוי להכניס ולהוציא היה חייב חטאת הלכך היתה נמי שאינו עשוי אלא להוציא היה לאסור מדרבנן ומשני זה חבור זה אינו חבור שהמגופה אינה מן החבית ואפילו אם היה עשוי נקב כשנמגופה להכניס ולהוציא לא היה חייב חטאת לכן שרו רבנן: חבור ע"ד שיתחיל להחיר ולא היה מני לאוטימי מינה דשלל בשעת מלאכה נמי חבור: אמר רב יהודה אמר רב רבי מאיר היא. אהיה דשלל של כובסין קאי וכן פירש בקונטרס דכההוא דמקל שמה אפי' רבי שמעון מודה דכיון שפריך הקורדום למקל הוי חבור: עבדו רבנן היברא בו' וגבי שלל של כובסין איכא נמי היכרא מה שאינו חבור להואה והכא גבי כירה לא שייך הך היכרא דלית ביה הואה: א"ר חבור הוא אפי' הואה נמי בו' קשה לר"י דבשלל של כובסין נמי תקשה לן הכי אי חבור הוא אפילו להואה נמי אי לאו חבור הוא לטומאה נמי לא רבא נמי דקאמר דבר תורה בשעת מלאכה חבור בין לטומאה בין להואה אמאי לא קאמר דבין בשעת מלאכה בין שלא בשעת מלאכה גזרו בה רבנן טומאה כי היא דשלל של כובסין ותיק ר"י דשלל של כובסין ודאי לא הוי חבור אלא מדרבנן אפילו בשעת מלאכה שאינם נזכרים זה לזה ולהכי דממה לה לבית הפך ולבית התכלין שכל אחד הוא משמש בפני עצמו ולהכי אינו חבור כיון דמדאורייתא אינו חבור אבל מספורת של פרוקים פשיטא ליה דבשעת מלאכה הוי חבור דבר תורה כיון שממשין שניהם תשמיש א' וזכריים זה לזה בשעת מלאכה מה שאין כן בשלל של כובסין שאין משמש בגד זה לרבי זה וכלל והא דפריך אי לאו חבור הוא אפילו לטומאה נמי לא לכו דוקא ועיקר קושיותי הוא דאמאי אינו חבור להואה ורש"י מפרש דגבי שלל של כובסין אחי ליה שפיר אפי' דאינו חבור להואה משום דלא הוי חבור מן התורה גזרו רבנן שיהא חבור לטומאה כיון שכל בגד טמא בפני עצמו מן התורה אבל גבי מספורת פריך שפיר אי לאו חבור הוא מדאורייתא אם כן אמאי גזרו חכמים טומאה כלל דהא כל פרק בפני עצמו טהור מדאורייתא לרבנן דתנן גמ' כלים בפ"ג (מ"א) מספורת שנהלקה לשנים רבי יהודה מטמא חכמים טומאה אף על גב דאיכא למימר דהתם מיירי כשהינה של פרוקים ולפי זה הא דלמך השחור והואג של מספורת אף על פי שמתקן טמאים אחי כרבי יהודה וזקן והא דלמך דגזרו על הואה בשעת מלאכה משום הואה שלא בשעת מלאכה אף על גב דשלל בשעת מלאכה חבור גמור הוא ואין לרבי הואה כלל מ"מ כשחורים ועושים בו מלאכה חזר לטומאתו ישנה והחמירו חכמים בטומאה ישנה שלא תועיל לו הואה שלא בשעת מלאכה כיון שאינו חבור דבר תורה וגזרו על הואה בשעת מלאכה אטו הואה שלא בשעת מלאכה. רש"י: דבר תורה בשעת מלאכה חבור. תימה מאי שגא ממוכני דלמך ולעיל דף מד: בזמן שהיא נשמטת דאינו חבור וזריך לחלק: ועל

במה זומנין פרק רביעי שבת... (א) ענין רש"י... (ב) ענין רש"י... (ג) ענין רש"י...